NAZIV DISERTACIJE: FENOMEN PSIHOTERAPIJSKE RUPTURE, NJEGOV UTICAJ NA PSIHOTERAPIJSKI ODNOS I ISHOD PSIHOTERAPIJSKOG PROCESA

Autor: Diana Riđić

Mentor: Prof. dr. Jasmina Mahmutović

Datum odbrane: 08.06.2026.

DOI:

SAŽETAK

Cilj: Cilj istraživanja bio je ispitati načine na koje psihoterapeuti identifikuju psihoterapijske rupture, kako ih doživljavaju na kognitivnom, emocionalnom i interpersonalnom nivou, na koji način njima upravljaju i popravljaju ih, uticaj ruptura na psihoterapijski proces i ishod, kao i povezanost profesionalne kvalitete života psihoterapeuta s njihovom procjenom kvaliteta terapijskog saveza i subjektivnog blagostanja.

Metode: Istraživanje je provedeno primjenom sekvencijalnog mješovitog metodološkog pristupa. Kvantitativni dio istraživanja obuhvatio je mjerenje profesionalne kvalitete života, terapijskog saveza i subjektivnog blagostanja, dok je kvalitativni dio bio usmjeren na dublje razumijevanje subjektivnih iskustava psihoterapeuta u radu s psihoterapijskim rupturama. Kvalitativna analiza provedena je primjenom interpretativne fenomenološke analize, a integracija rezultata izvršena je u završnoj fazi istraživanja.

Rezultati: Rezultati pokazuju da psihoterapeuti rupture najčešće identifikuju kroz suptilne promjene u terapijskoj kooperaciji i emocionalnoj povezanosti, a rjeđe kroz otvorene konflikte. Rupture se doživljavaju kao emocionalno zahtjevni, ali procesno značajni događaji koji mogu imati i negativan i razvojni uticaj na psihoterapijski proces i ishod, zavisno od načina njihove obrade. Rezultati dalje pokazuju da psihoterapeuti, nezavisno od teorijske orijentacije, prolaze kroz slične i prepoznatljive procese rezolucije rupture zasnovane na zajedničkim relacijskim principima. Također, rezultati pokazuju statistički značajnu povezanost profesionalne kvalitete života psihoterapeuta s procjenom kvaliteta terapijskog saveza i subjektivnog blagostanja.

Zaključak: Psihoterapijske rupture predstavljaju centralni procesni fenomen u psihoterapiji, čije prepoznavanje i rješavanje zavise od refleksivnosti psihoterapeuta i njegove profesionalne dobrobiti. Rezultati istraživanja naglašavaju važnost sistematskog pristupa razvoju kompetencija za rad s rupturama, kao i očuvanja profesionalne kvalitete života psihoterapeuta kroz edukaciju, superviziju i institucionalnu podršku.

Ključne riječi: psihoterapijske rupture; terapijski savez; profesionalna kvaliteta života; psihoterapeuti; mješovite metode;

DISSERTATION TITTLE:

Author: Diana Riđić

Mentor: Prof. dr. Jasmina Mahmutović

Date of defence: 08. 06. 2026.

DOI:

ABSTRACT

Objective: The objective of this study was to examine how psychotherapists identify therapeutic alliance ruptures, how they experience these ruptures at cognitive, emotional, and interpersonal levels, how they manage and repair them, the impact of ruptures on the psychotherapeutic process and outcomes, and the relationship between psychotherapists' professional quality of life, their evaluation of the therapeutic alliance, and subjective well-being.

Methods: The study employed a sequential mixed-methods design. The quantitative component assessed professional quality of life, therapeutic alliance, and subjective well-being, while the qualitative component explored psychotherapists' subjective experiences of working with therapeutic ruptures. Qualitative data were analysed using Interpretative Phenomenological Analysis, and findings were integrated in the final phase of the study.

Results: Results show that psychotherapists most commonly identify ruptures through subtle changes in therapeutic collaboration and emotional connection, rather than through overt conflict. Ruptures are experienced as emotionally demanding yet process-relevant events that may have either negative or developmental effects on the psychotherapeutic process and outcomes, depending on how they are addressed. Results further show that psychotherapists, regardless of theoretical orientation, engage in similar and recognizable rupture-resolution processes grounded in shared relational principles. In addition, results show a statistically significant association between psychotherapists' professional quality of life and their evaluation of the therapeutic alliance and subjective well-being.

Conclusion: Therapeutic alliance ruptures represent a central process phenomenon in psychotherapy, and their effective recognition and resolution are closely linked to psychotherapists' reflective capacities and professional well-being. The findings highlight the importance of systematic approaches to training, supervision, and the preservation of psychotherapists' professional quality of life.

Keywords: therapeutic alliance ruptures; therapeutic alliance; professional quality of life; psychotherapists; mixed methods;